

tryggelse ved at vedtage et Forslag, naar man ved, at det ikke blot er et Paahit af et eller andet sagkyndigt Medlem, men tillige er en Bestemmelse, som har staaet sin Prøve i den praktiske Anvendelse. Jeg tror, at Lovforslag, der forelægges f. Ex. i Norge og Sverig, i saa Henseende ere mere instruktive end de, der forelægges os. I norske og svenske Forslag vil man i Reglen finde en meget fylbigere og mere omfattende Meddelelse for de vedkommende fremmede Landes Lovgivninger angaaende det paagjældende Emne, og i hvilke Retninger de saaledes forelagte Lovforslag ere i Overensstemmelse med dem eller ere forskjelligt derfra. Saaledes mener jeg ogsaa med Hensyn til dette Forslag, at det kunde være ønskeligt at vide, om det er den gjældende Ret andetledes, eller om det er Noget, Kommissionen nærmest selv har udfundet, som den antager kunde være hensigtsmæssigt. At det kunde have en vis Interesse, skal jeg tillade mig at oplyse ved et enkelt Exempel, f. Ex. med Hensyn til Bestemmelsen i § 2, hvor der siges, at Grosferere kunne forhandle alle mulige Gifte, og dette siges i Kommissionsbetænkningen at være Noget, som er en Selvfølge; men tilfældig saae jeg efter i den svenske Lovs første Artikel, og der er ikke Tale om, at Grosferere f. Ex. kunne handle med Rottetrukt. Den Ret have kun Apothekerne og dernæst Fabrikanter, som benytte det til deres Forretning; men derimod er der ikke Tale om, at det skulde være en saadan almindelig Handelsvare. Nu veed jeg ikke, hvorledes man har ordnet dette andre Steder, men det forekommer mig, at der i saadanne Spørgsmaal kunde være Anledning til nærmest at se hen til fremmede Landes Ordninger og tage dem til Følge. Det var nærmest disse almindelige Bemærkninger, jeg vilde gjøre. Hvad Enkelthederne angaar, vil jeg kun henstille, om der ikke kunde være Anledning til at træffe mere almindelige Garantibestemmelser med Hensyn til Forsendelsen, om der ikke kunde være Anledning til at bestemme, at al Gift, der forsendes eller indføres, skulde være særlig mærket for at forhindre, at ialtsid den særlig farlige Arsenikfyrling skulde give Anledning til saadanne Ulykker, som man ser den kan foranledige; men igrigt har jeg ikke noget Særligt at bemærke med Hensyn til dette Lovforslag.

Fischer: Jeg skal begynde med at sige, at jeg er saa uenig, som det omtrent er muligt, med den erede første Læser, hvad angaar Spørgsmaalet om fremmede Lovgivingers Betydning for os. Jeg skal ikke negte, at man jo kan lære Noget af og til ved at læse fremmede Lovgivinger, man kan derfra faae Impulser til at indføre Et eller Andet i vor Lovgivning, men det er mig ligegyldigt, hvorledes man har det i Norge, Sver-

rig eller andre Steder, naar der kun kommer noget Fornuftigt ind i vor Lovgivning. Jeg tror derfor, at det bliver dette, man skal lægge Oftertryk paa, og være mindre nøieregnende med, hvorledes Andre have det, thi der kan altid opstaa Spørgsmaal, om deres Lovgivning er rigtig eller ikke, og skulde nu det Tilfælde indtræffe, at deres Lovgivning var feil, og man tog den til Følge, vilde man jo selv opnaa at gjøre en Feil, medens man maaske kunde komme til at naae det Rette ved at overgive Sagen til en selvstændig Overveielse. En saadan Overveielse er imidlertid vistnok for største Parten af Rigsdagsmændenes Vedkommende meget vanskelig med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, thi de Gjenstande, som omhandles deri, ere neppe Mange af os bekendte, maaske ikke engang af Navn. Man maa derfor stole paa, at de Autoriteter, som have forberedt Lovforslaget, have gjort det paa en forsvarlig Maade, saa at man i det Hele taget kan stole paa, at Grundlaget for Lovforslaget er tilbørlig undersøgt og derfor rigtigt. Der er imidlertid et Par enkelte Punkter, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, da jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget her har truffet det Rette. Det ene af disse Punkter er andet Stykke af Lovforslagets § 3. Deri bestemmes det, at Arsenikfyrling ikke uden særlig Tilladelse fra vedkommende Lovdømmer maa forblive henliggende paa Transitoplæg i kongeligt Pakhus i et længere Tidrum end 8 Dage. Jeg maa tilstaa, at jeg veed ikke, om det er nødvendigt paa et Transitoplæg at angive Varernes Bestaffenhed; dette vil saae nogen Indflydelse paa dette Stykkes Betydning. Er det ikke Tilfældet, maa en saadan Bestemmelse tages, for at dette Stykkes Bestemmelser skulde fyldestgøres. Men det sidste Punktum af samme Paragraf tror jeg derimod maa forandres, hvad der end er Tilfældet i den nysnævnte Henseende. Det hedder nemlig deri, at saaremt der ikke inden Udløbet af denne Frist melder sig en til Indklæring Berettiget, kan Lovdømmet, naar det skønner, at Forsendelsen indeholder den ommeldte Gift, med fornøden Anmeldelse afgive Bisten til Politiet til Tilintetgørelse. Der mener jeg nu, at det vil være meget vanskeligt for Lovdømmet at skønne, om Forsendelsen indeholder Gift. Hvorledes skal Lovdømmet egentlig bære sig ad dermed? Det forudsætter en Kjendskab til Giften, som Lovdømmet ikke har, og et Støn af det synes mig ikke kan være en tilfredsstillende Grund til at overgive en Kasse til Politiets Tilintetgørelse. Men den sidste Bestemmelse her, at Politiet skal „tilintetgøre“ Arsenik, er aabenbart urigtig. I streng Forstand kan naturligvis ingen Ting tilintetgøres, af Noget kan der aldrig blive Intet. Derimod bruges dette Udtryk hyppigt om en saa-